

τα αμορτισέρ

Από τον Μάθιου Γκρικ

Να την, πάλι αυτή η λακκούβα!
Επέστρεφα σπίτι και – όπως έκανα κάθε μέρα για μήνες τώρα – έπρεπε να ελαττώσω ταχύτητα όταν περνούσα από ένα σημείο της διαδρομής όπου υπήρχε κάποια λακκούβα στο δρόμο ώστε να αποφύγω το δυνατό τράνταγμα.

Ήταν καιρός να πάω το αυτοκίνητο για γενικό σέρβις και έτσι το πήγα στον ίδιο μηχανικό που το πήγαινα πάντα. Καθώς ο μηχανικός κάθισε στο τιμόνι για να βάλει το αυτοκίνητο στο συνεργείο μέσα, εγώ αισθανόμουν κάποια ικανοποίηση με το εαυτό μου που είχα θυμηθεί να το φέρω για το σέρβις στην ώρα του. Δεν το είχε μετακινήσει ούτε λίγα εκατοστά προς τα εμπρός και πατώντας φρένο γύρισε προς το μέρος μου, με κοίταξε μ' ένα βλέμμα γεμάτο έκπληξη και μου είπε, “Πώς μπορείς και οδηγάς το αυτοκίνητό σου έτσι! Δεν έχει μείνει ίχνος από αμορτισέρ!”

Η πρώτη μου αντίδραση στη γρήγορη αυτή διάγνωση ήταν να αναλύσω τα κίνητρα του μηχανικού. Πώς θα μπορούσε να ‘ναι τόσο σίγουρος, τόσο γρήγορα; Όμως το αυτοκίνητο είχε περάσει τα 10 χρόνια του και η προηγούμενη εμπειρία μου μ' αυτόν το μηχανικό δεν μου άφηνε περιθώριο για δικαιολογία ώστε να μην του έχω εμπιστοσύνη. Έτσι του είπα να ελέγξει τα αμορτισέρ και να τα αλλάξει αν χρειαζόταν, πράγμα το οποίο και έκανε.

Ωχ, να την πάλι η λακκούβα!

Καθώς επέστρεφα απ' τον μηχανικό, ο νους μου ήταν κάπου αλλού και δεν πρόσεξα να ελαττώσω ταχύτητα για να περάσω τη γνωστή μου λακκούβα μέχρι που είχα φτάσει τόσο κοντά που ήταν πολύ αργά. Πιάστηκα γερά απ' το τιμόνι, προετοιμάστηκα για το αναπόφευκτο τράνταγμα—το χτύπημα του αμαξώματος στους άξονες των τροχών και το κεφάλι μου για τον ουρανό του αυτοκινήτου—όμως αυτή τη φορά ούτε καν που ένοιωσα τίποτα! Ο μηχανικός είχε δίκιο! Είχα συνηθίσει τόσο πολύ να οδηγώ το αυτοκίνητό μου χωρίς κανονικά αμορτισέρ, που είχα ξεχάσει πως ήταν όταν έχεις τα σωστά αμορτισέρ.

Αν οδηγείς μόνο σε καλούς δρόμους πάντα, δεν χρειάζεσαι και πολύ τη βοήθεια των αμορτισέρ, όμως όταν το οδόστρωμα είναι ανώμαλο η έχει λακκούβες, τότε τα πράγματα αλλάζουν. Μήπως είναι κάπως έτσι και η ζωή; Τον περισσότερο καιρό, δόξα να ‘χει ο Θεός, η διαδρομή είναι ομαλή. Όμως τι γίνεται όταν χάνουμε κάποιον που αγαπάμε, ή οι δουλειές δεν πάνε καλά, ή κάποιος τραυματισμός τραντάζει τη ζωή μας; Και τι γίνεται αν γίνει μια διακοπή ρεύματος και κλειστούμε μέσα σ' ένα ασανσέρ για ώρες – ή βρεθούμε μέσα σε κάποιο σεισμό ή στο κέντρο μιας τρομοκρατικής επίθεσης; Τι είδους «αμορτισέρ» μπορούν να μας βοηθήσουν να ξεπεράσουμε τέτοια γεγονότα χωρίς να διαλυθούμε;

Ρώτησε τον Άνθρωπο που περπάτησε σ' εκείνον τον ανώμαλο και κακοτράχηλο δρόμο προς τον

Γολγοθά και έδωσε τη ζωή Του εκεί για σένα και για μένα. Αυτός θα πρέπει να ξέρει – και σίγουρα ξέρει. “Ειρήνη σας αφήνω, τη δική Μου ειρήνη σας δίνω,” είπε ο Ιησούς. “Εγώ δεν σας δίνω, όπως σας δίνει ο κόσμος. Ας μην τρομάζει η καρδιά σας, ούτε να φοβάται.” (Ιωάννης 14:27)

Τόσο πολλοί άνθρωποι ζούνε τη ζωή τους χωρίς κανένα αμορτισέρ, προσπαθώντας με προσοχή να αποφύγουν κάθε λακκούβα και σκαμπαμβάσμα στο δρόμο που θα μπορούσε να τους τραντάξει. Προσπαθούν να οδηγούν μόνο στους ομαλούς και στρωτούς δρόμους επειδή γνωρίζουν πως δεν είναι έτοιμοι για τα απότομα τραντάγματα. Δεν έχουν την γαλήνη που προσφέρει ο Ιησούς – τα αμορτισέρ για το επίγειο όχημα τους. Ίσως να μην αντιλαμβάνονται ότι *χρειάζονται* αμορτισέρ, ή τον πόσο πόνο και θλίψη μπορούν να τους γλιτώσουν.

Πάντα στον δρόμο της ζωής θα υπάρχουν τα σκαμπαμβάσματα. Όμως όταν τα δυνατά χέρια του Χριστού σε υποβαστάζουν, τα ξεπερνάς χωρίς σοβαρά τραντάγματα. Μπορείς να ηρεμήσεις, να απολαύσεις τη διαδρομή, και να φθάσεις σώος και αβλαβής στον τελικό προορισμό σου.

Άσε Αυτόν να σε κρατά και θα δεις τη διαφορά.

Θα κρατήσει σε τέλεια γαλήνη αυτόν που στηρίζεται σε Αυτόν, γιατί εμπιστεύεται τον Θεό!
(Ησαΐας 26:3)